

síň a které také slouží, nebyvše nějakými pozitivními dispozicemi majitele bytu této své vlastnosti a svého určení zbaveny (Boh. A 5114/25, 9991/32). Pravdu má také stížnost v tom, že místnosti v § 1 odst. 3 lit. a) prav. uvedené nestávají se zdanitelnými ani tím, že vedle svého předního účelu, jemuž jsou určeny a který je charakterisuje, slouží potřebám obytným (Boh. A 11.616/34).

V daném případě je však na sporu, zda místnost označená ve spisech jako dvorana (hala) svým určením a způsobem užívání má ještě povahu síně, jak zato má stížnost, či již povahu místnosti obytné, za jakou ji pokládá žal. úřad. Stížnost hájí své stanovisko poukazem na to, že sporná místnost zprostředkuje spojení s ostatními místnostmi a s I. poschodím. To by však ještě nevylučovalo pokládati ji za místnost obytnou, neboť není o sobě vyloučeno, aby spojení dvou poschodí bylo zprostředkováno schodištěm umístěným v místnosti určené k obývání, ani aby jiné části bytu v téže rovině byly z této místnosti přístupny (srov. Boh. A 12.584/36). Je tedy za okolností možno, aby i místnost, která zprostředkuje třeba výhradně spojení s ostatními místnostmi bytu v rovině nebo poschodích, byla pokládána za místnost obytnou, byla-li dispozicí majitele bytu, usuzujíc tak podle objektivních známek, jimiž se projevuje, t. j. podle jejího celkového vybavení a zařízení, určena převážně k obývání a také tomuto účelu sloužila.

Žal. úřad skutečně podle těchto znaků uznal spornou místnost za převážně obytnou, a to na základě okolností, že ve stavebním plánu je v jedné, větší části její zakreslen nábytek. V tomto směru stížnost však právem vytýká, že tato okolnost sama o sobě nepostačuje. Místnost, která zprostředkuje komunikaci k obytným místnostem bytu a ke schodišti do I. patra a má tedy funkci síně v obvyklém slova smyslu, bylo by možno uznati za místnost obytnou teprve tehdy, kdyby z celého jejího upravení, vybavení a zařízení bylo možno objektivně usuzovati, že byla majitelem bytu určena převážně k obývání a že se jí k tomuto účelu skutečně také používá. Okolnosti ty, podle toho co uvedeno, právně relevantní, zjištěny nebyly. Pro tuto podstatnou vadu řízení bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zákona o nss č. 164/1937 Sb.

Č. 13.013.

Samospráva obecní. — Řízení správní: I. O odvolání poplatníka z usnesení obec. zastupitelstva, jež obsahuje závaznou směrnici pro obecní rozpočet na příští rok, rozhoduje okr. výbor; v dalším instančním postupu zem. výbor. — II. Odvolání poplatníka z usnesení obec. zastupitelstva o koupi pozemku pro určitý účel, který poté odpadl, nemůže dohlédací úřad zamítnouti s poukazem na to, že obec hodlá použítí pozemku k jinému účelu veřejnému.

(Nález z 15. října 1937 č. 3846/36-2.)

Prejudikatura: ad I. Boh. A 9645/32, 9959/32, 10.199/32, 11.340/34.

V ě c: Karolina V. v Ružomberku proti rozh. zem. výboru v Bratislavě z 20. března 1936 o koupi pozemku.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje.

D ů v o d y: Obecní zastupitelstvo v Ružomberku se usneslo ve schůzi 1. července 1933 koupiti od manželů Josefa a Antonie E. jejich pozemek se starým domem za 50.000 Kč jako část staveniště, potřebného pro stavbu státního reálného gymnasia, s tím, že kupní cena má být jako řádná potřeba pojata do rozpočtu budoucího roku.

Zem. výbor v Bratislavě ve schůzi 20. března 1936 odvolání Karoliny V. a spol. v postupu instančním nevyhověl z těchto důvodů: Je nesporné, že v daném případě jde o volní projev obce ve vlastnosti majetkoprávního subjektu v tom ohledu, že zakupuje za přiměřenou cenu stavební pozemek původně na stavbu reálného gymnasia, resp. — ježto tomuto účelu nevyhovoval — k regulačním účelům. Takovýto projev, ježto jde o hospodářský akt, podléhá stížnosti poplatníků, neboť usnesení zasahuje do jejich sféry poplatnické; aby však nadřízený úřad cestou instanční mohl vyhověti odvolání, musilo by býti dokázáno, že takový akt obce ohrožuje zájmy obecné, resp. zájmy poplatnické. Takové námitky odvolatelé nepřednesli a nedokázali, ba naopak bylo zjištěno, že město onoho pozemku hodlá použít k veřejným účelům, a ježto v r. 1934 zabezpečilo i úhradu, není překážky, aby se úkon ten mohl provést, když i po stránce finanční cena vyhovuje cenám v městě obvyklým. Z těchto důvodů musil zem. výbor hodnotiti vůli obecního zastupitelstva, koupí považovati za nutnou pro veřejné zájmy obyvatelstva města a na tomto podkladě rozhodnouti podle enunciátu tohoto usnesení.

Do tohoto rozhodnutí stěžuje si k nss Karolina V.

Soud, hledě k ustanovení § 4 zákona o nss č. 164/1937 Sb., zabýval se především z povinnosti úřední otázkou, již se i stížnost dotýká, byl-li žal. úřad věcně příslušný vydati nař. rozhodnutí, a dospěl k závěru, že příslušný byl. Předmětem instančního rozhodování žal. úřadu bylo usnesení obec. zastupitelstva v Ružomberku koupiti nemovitost s tím, že cena tržová má být pojata jako řádné vydání do obecního rozpočtu na rok 1934. Usnesení to, obsahující závaznou směrnicí pro obecní rozpočet na příští rok, má povahu usnesení rozpočtového v technickém slova smyslu, o odvolání z něho rozhoduje, jak nss vyslovil v nálezech Boh. A 9645/32, 9959/32, 10.199/32 a 11.340/34, okr. výbor a zem. výbor (§ 3 zákona č. 77/1927 Sb. a 169/1930 Sb.). — Ve věci samé soud uvážil.

St-lka ve svém odvolání na žal. úřad brojila proti zakoupení sporného pozemku obcí námitkou, že pro stavbu gymnasia, pro něž sporný pozemek byl určen a obcí zakoupen, určeno bylo dodatečně v r. 1934 staveniště jiné, že následkem toho obec onoho pozemku už vůbec nepotřebuje a že jeho zakoupení involvuje zbytečné vyhazování peněz z obecní pokladny. Žal. úřad — ačkoliv uvedl, že st-lka v odvolání nenamítala a neprokázala, že by koupě pozemku ohrožovala zájmy obce, resp. zájmy její jako poplatnice — ve skutečnosti přece jen rozhodl o odvolání věcně, a to zamítavě, uznáv koupí pozemku za vhodnou,

ježto obec hodlá pozemku použití na veřejné účely, koupě je pro veřejné zájmy nutná a cena je přiměřená. Stížnost právem vytýká, že tento závěr úřadu nemá dostatečného podkladu.

Obec původně se usnesla zakoupiti sporný pozemek — jak patrně z celého jednání — jako část staveniště pro gymnasium. Tento účel, který transakci co do posouzení vhodnosti pro obecní hospodářství charakterisoval, jak st-lka v odvolání uplatňovala a žal. úřad sám konstatuje, v r. 1934 dodatečně odpadl. Bylo tedy na žal. úřadu, aby uvážil, zda koupě pozemku obcí jest odůvodněna ještě i za tohoto skutkového stavu takto změněného.

Je-li koupě sporného pozemku pro obec vhodná a účelná, lze posouditi jen se zřetelem k určitému, více méně vyhraněnému účelu, který dává již možnost odvážiti, zda pozemek je pro tento určitý účel vhodný a způsobilý, a výdaj s jeho zakoupením spojený účelu tomu adekvátní. Určení účelu toho může vycházeti jen od obce samé, resp. od obecního orgánu příslušného usnésti se o koupi pozemku, t. j. od obecního zastupitelstva, neboť jde o hospodářskou disposici obce, která dohlédacím, resp. odvolacím úřadem nahrazena býti nemůže.

Podle stavu spisů obecní zastupitelstvo, když původní účel, pro který se obecní zastupitelstvo usneslo pozemek koupiti, odpadl, neučinilo žádného usnesení o tom, k jakému účelu obec hodlá nyní pozemek koupiti, a žal. úřad neměl tedy prázdňého podkladu pro závěr, k jakému účelu veřejnému koupě pozemku jest odůvodněná, neřku-li nutná, ani zda se zřetelem k tomuto účelu je vhodná. Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zákona o nss č. 164/37 Sb.

Č. 13.014.

Vojenské věci: * Do doby započitatelné podle § 5 odst. 2 č. 2 zákona č. 76/1922 Sb. o vojenských požitcích zaopatřovacích čítají se i válečná léta ve smyslu § 27, resp. § 96 odst. 4 a 5 cit. zákona.

(Nález z 16. října 1937 č. 779/35-5.)

Věc: Rudolf K. v Praze (adv. Dr. Ladislav Wopršalek z Prahy) proti rozh. min. nár. obrany (min. rada Dr. Čeněk Hubáček) z 26. listopadu 1934 o přeložení do výslužby.

Výrok: Stížnost se zamítá.

Důvody: Nař. rozhodnutím přeložilo min. nár. obrany st-le bez vlastní jeho žádosti podle ustanovení § 5 odst. 2 ad 2) zákona č. 76/1922 Sb. dnem 1. ledna 1935 do výslužby a přiznalo mu vzhledem k jeho k poslednímu dni měsíce prosince 1934 pro výměru výslužného započitatelné služební době 40 roků 3 měsíců a 10 dnů (okrouhle 40 roků) příslušné zaopatřovací platy. Současně propustilo st-le z činné služby koncem prosince 1934.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí, řídil se nss těmito úvahami: